

MILOSLAV JÁGR

narozen 1927 v Semilech

V roce 1952 absolvoval Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze

VÝSTAVY:

Semily	1962
Jablonec nad Nisou	1963
Vysoké nad Jizerou	1975
Malá galerie Čs. spisovatele v Praze	1976
Galerie Albatros Praha	1977

Z ÚČASTI NA VÝSTAVÁCH:

BIB Bratislava	1967, 1971
Bologna	1973, 1974
Montreal	1974
Výstava pedagogů VŠUP Praha	1976

Z KNIH, KTERÉ ILUSTROVAL:

Preussler O. <i>Malá čarodějnice</i>	SNDK	1965
Hrubín Fr. <i>Vítek hádá dobře</i>	SNDK	1966
Nepil Fr. <i>Pohádky z pekelcc</i>	Růže	1967
Pleva J. V. <i>Budulínek a ještě dvě pohádky navíc</i>	Albatros	1968
Březovský B. <i>Nepovídej pohádku</i>	Svoboda	1970
Štíplová L. <i>Kočkám vstup zakázán</i>	Albatros	1973
Spilka J. <i>Špalíček českých pohádek</i>	LN	1972
	<i>Nový špalíček českých pohádek</i>	LN 1973
	<i>Náš Krakonoš</i>	LN 1974
Petiška E. <i>Birlibán</i>	Albatros	1975
Petiška E. <i>Už si čtu pohádky</i>	Albatros	1975
Adlová V. <i>Pohádky pro Kačenku</i>		
Petiška E. <i>Půjdeme si pro pohádku</i>	Albatros	1976
Štruncová O. <i>Když jsem já sloužil</i>	Albatros	1976

Vydal Klub mladých čtenářů Albatrosu, nakladatelství pro děti a mládež v Praze roku 1977, jako neprodejný tisk pro práci s knihou. Redigoval Jaroslav Šimůnek, graficky upravil Milošlav Jágr.

Miloslav Jágr

výstava
ilustrací

SOBOTKA

Rodný
dům
Václava
Šolce

Duben-květen 1977

Miloslav Jágr je z těch ilustrátorů, kteří rozdávají radost. Žádný z jeho obrázků nezarmoutí, nesevě se nám nad nimi srdce úzkostí či strachem. Naopak: v jeho obrázcích nám zlo vyloudí na tváři smích. Protože malíř ví, že proti smíchu je i zlo bezmocné. To je jeden z důvodů, proč tak rád ilustruje pohádky. Dalším důvodem je, že může podtrhnout jejich hluboký životní smysl, rozzářit jejich dobrou pohodu, umocnit potěšení, které nás při jejich čtení provází.

Proto také jeho obrázky jsou většinou pestrou mozaikou scén, dějů, figurek a tváří, mo-

zaikou složenou tak, aby její výsledný dojem byl jednoznačný: abychom rázem obsáhli smysl příběhu, abychom pochopili, v čem spočívá jeho úsměvnost, z čeho pramení jeho životní moudrost. Obrázky Miloslava Jágra ke čtení přímo lákají. Ale zároveň nás nutí, abychom se pozorně dívali kolem sebe. Protože čím déle si je prohlížíme, tím větší prostor života v nich poznáváme, tím více nám vystupuje z tváří hrdinů jejich charakter a chvíle, kterou právě prožívají. A pochopíme, jakou pohodu vytváří krajina. Přes všechnu pohádkovost poznáváme, že je to krajina našeho domova. Dělej co dělej, je

to vždycky naše krásná česká krajina.

Tak se dostáváme k tomu, abychom si řekli, že ji Miloslav Jágr poznával z kopců a strání krkonošského podhůří, že její barevnost a čirou průzračnost mu dala poznat i práce malíře skla. Neboť — než prošel vysokou školou, prošel školou života. A v ní se naučil, že smích je jeho nejlepší koření. Pak už jen zbývalo, aby se ho také naučil kreslit a malovat. A že to dokáže, o tom nemůže být sporu.

JAROSLAV ŠIMŮNEK

Vždycky jsem se měl dobře, neboť jsem jedináčkem. K obědu jsem dostával o knedlík víc, na brambory tvaroh i máslo a hrachové polévky — třeba dva talíře. Ani o limonádu jsem se s nikým nepral, vypil jsem ji sám. Většinou jsem byl zdrav, ale někdy i nemocen, a v takových chvílích ke mně přicházel dědeček, který byl přírodním lékařem a vždycky mě uzdravil. Měl jsem i hodinky na ruku, a to už od dvanácti let, ale stejně mi pořád něco chybělo. Teď, když mám vousy, a brejle, už vím, že mi chyběl brácha. Ale dnes si nestěžuji. Mám jednoho přítele, tři kamarády a strýčka Karla.

Vždycky jsem toužil mít žlutého motýla. Chtěl jsem si ho ochočit, aby mi jedl z ruky a aby mě za to měl rád od jara až do zimy. Ale hlavně v zimě. Moc jsem si přál vidět ho, jak žlutě září na sněhu. Žluté tulipány už se v zimě sehnat dají, ale motýl, zvláště žlutý, ani jeden. Asi to bude trvat ještě dlouho, než se někomu podaří jasně žluté motýly vypěstovat a ochočit. Snad se toho dočkám, když nás bude víc.

Na jaře jsme s klukama kudlou navrtávali břízy a chytali březovou mízu. Tu jsme si potom vtírali do vlasů a věřili, že zrzavé zčernají, kudrnaté se natáhnou a rovné zkudrnatí. Nic takového se nestalo. Zato teď vím, proč mi vlasy tak rychle bělají. Určitě proto, že ta březová míza začala účinkovat až teď.

Zda jsem chodil na hrušky? Chodil. A zda jsem se stromu také někdy spadl? Spadl. To se stává. Mohu-li vám však poradit, nikdy nelezte na hrušku hniličku. Zvláště když jsou hrušky zralé. Spadnete! To by ještě nebylo tak zlé. Horší je, že pod hruškou se povalují spadlé hniličky a na nich hejna vos. A ty jsou po každé rychlejší. Než se vůbec stačíte zvednout, už se vám žihadlem podepíše tam, kde to nejméně čekáte. Víam to, protože jsem to zkoušel každý rok. Ale vosy také. Dnes jsou hrušky hniličky opovrhované ovoce a já už je také nejím. Ty ze země jsou ohlodané od vos a ty na stromech jsou zase příliš vysoké, kdo by tam lezl. Ale stejně jsem zvědav, jestli se pořád ještě dají vysát tak rychle jako tenkrát.

V lese jsou někdy všechny veverky schované. Asi proto, že se bojí lidí. Ale je také možné, že mají i o prázdninách vyučování. Ve veveřčí škole je nejdůležitějším předmětem tělocvik. Soudě podle toho, co všechno veverky umějí, mají na tělocvikáře obrovské štěstí. Kromě tělocviku se učí ještě ořechologii a odhad výšek. Dostávají také domácí úkoly, ty nejtěžší z tělocviku. Ale když jsem jednou z úkrytu pozoroval veveřčí skotačení, pochopil jsem, že takové úkoly by žádný kluk nesvedl, ani kdyby mu některá veveřička dala opsat.

MILOSLAV JÁGR:

Lístky z hrušky hniličky.

